

Norsk Folketidning

Bladet udkommer hver Lørdag og koster for Hverdingaaret paa fint Papir 48 sk (Postporto 8 sk), simplere Papir 30 sk (Postporto 5 sk).

No. 20.

Kristiania den 16 Maj 1868.

3^{die} Mæg.

Indhold:

Ejdsvoldsbygningen (med Billede). — 17 Maj 1868. —
Fra Wisconsin. — De sidste Begivenheder. — Kristiania —
Nyheder.

Ejdsvoldsbygningen.

Medbergere! Vi staa her ved en
Borgeraadens Triumfsøjte, ved et Fæ-
drelandets Altar.

Henr. Bergelands Tale 17 Maj 1833.

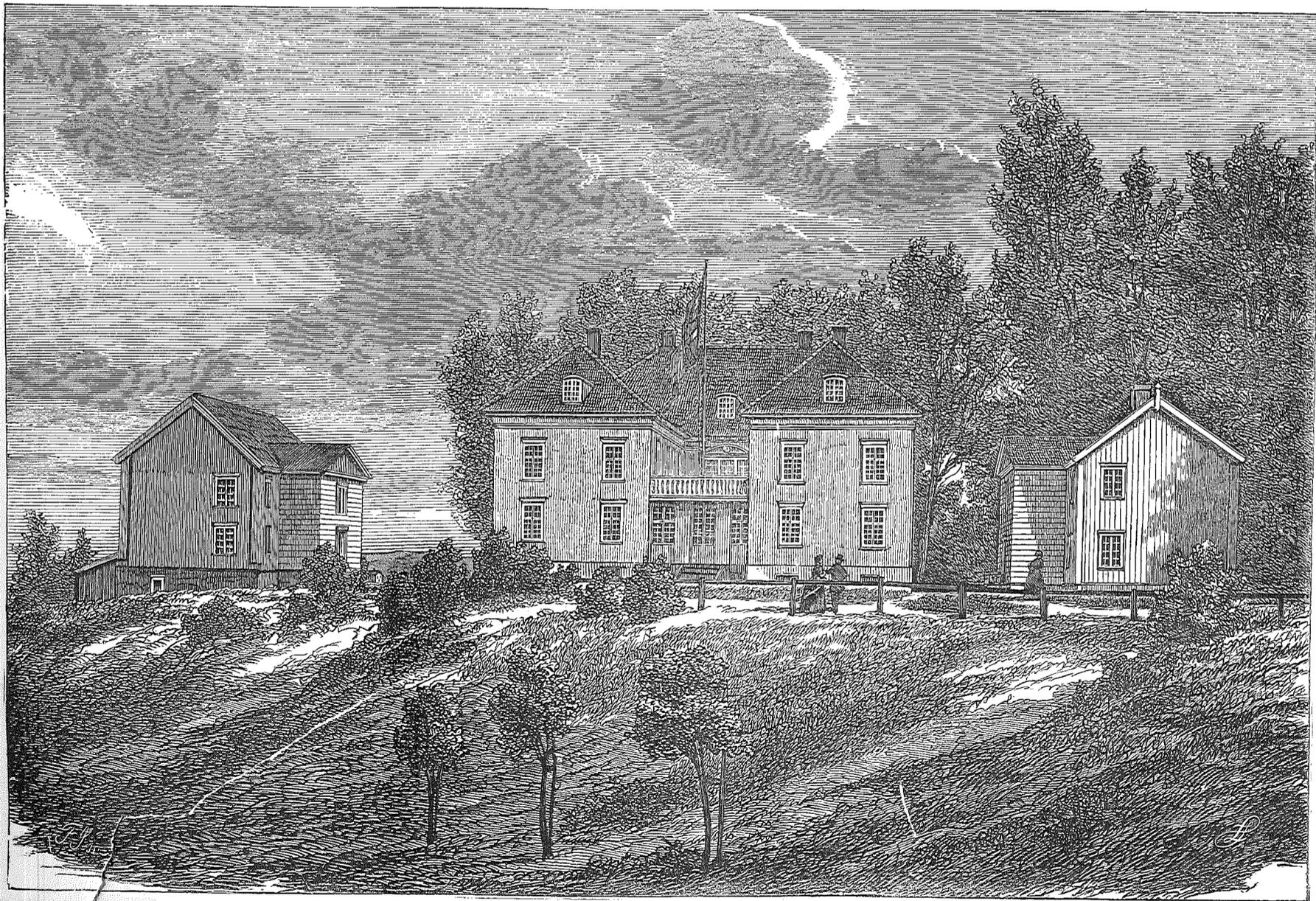
De dyrebare Minder, der knytter sig til Ejds-
voldsbygningen, bliver os kjerere, jo højere vi
statter de Guder, som Storverket her den 17 Maj
1814 har skjenket os. Saalænge Norge lever som
selvstændig og fri Stat, vil ogsaa Ejdsvoldsmin-
derne leve og styrke Folkets Selvstændighedsfø-
lelse og Kjærlighed til Friheden. Thi fra Stor-
verket paa Ejdsvold vil Folket hente Kraft og

Mod og Haab, og om det engang atter fulde
times vort Land at vælge mellem Frihed og Un-
derkastelse, vil Folket aldrig betænke sig paa at gjen-
tage Valget fra 1814. Vore Fædres Daad skal
stedse indgyde os den Tro og Forvisning, at det
Folk, der stoler paa Gud og sig selv, vil kunne
hævde sin Ret til at leve frit og selvstændigt, selv
om hele Europa har en anden Mening. Og ikke
alene vil en saadan Gjerning være et Folks Ret,
den er ogsaa dets uafviselige Pligt, en historisk
Nødvendighed, der vil skabe et Folks Lykke og
indgyde de andre Nationer Højagtelse for det.
Og saaledes er det ogsaa gaaet: Vore Fædres
Erklæring om at ville være et frit og selvstæn-
digt Folk afvæbnede vore Fiender, erhvervede os
Europas Højagtelse og gjorde det svenske Folk til
vor trofaste Ven og broderlige Vaabensfælle.

Vort Billede idag viser Ejdsvoldsbygningen,
seet fra Hovedindgangen. Bygningen er prunk-
løs, som det sømmer sig et lidet Folk af Bønder

og Sjømænd. Efter at være bleven Nationens
Ejendom, er den bleven udstyret med et Billed-
galleri, der indeholder en hel Del Ejdsvolds-
mænds Portræter. Disse er saagodt som det
Eneeste, der indesluttet af Bygningens Vægge,
og Fantafien har saaledes frit Spillerum til at
udmale sig Forholdene i de minderige Dage i
April og Maj 1814. En gammel Ejdsvolds-
mand, Sergeant Haslum, har det Hverv at passe
Bygningen og viser med Velvilje alle Fremmede
omkring, dem han ogsaa meddeler Smaating fra
Rigsforsamlingens Møder.

Den 17 Maj 1864 fejredes her Landets
Hovedfest i Anledning af 50-Aarsdagen for vor
Frihed og Selvstændighed. Den hele Bygning
var da smykket med Flag og Blomster og Grønt.
I Almindelighed bliver Frihedsdagen altid fest-
ligholdt paa Ejdsvold, og dertil har Befolk-
ningen en dobbelt Opfordring: Dagen og den
Gave, Henrik Bergeland paa sit sidste Sygeleje

Ejdsvoldsbygningen.

ffjænkede til Eidsvolds Formandskab, nemlig 17de Maj-Bokalen, denne er af Sølv og har følgende Indskrifter:

Gid 17de Maj, den Belsignte blandt Dage,
bestandig maa skjønne vende tilbage.

I Eidsvold er Noriges Frihed fød.
Thi tøm der med Subel mit Gylbenkjød.

17 Maj 1868.

Sang til Flaget.

Det Kors i Flagets røde Bund
det bar vort Folk i Nødens Stund,
mens blegt det stod
i Svælt og Blod
og ingen Frelsens Udvej saa,
men kun sin Ret det stolte paa.

Det vore store Fædre var,
som dette Flag til Sejr frembar;
kun Herren ved,
hvor tungt de stred,
og Duget den er farvet rødt
af Folkets Blod, som for det fød.

Men Korset er den stærke Tro,
som har i Nordmandshjertet Bo,
som tunge Aar
og Trængselsaar
og Nød og mørke Tider bær,
den Tro, at „Gud han ataat er“.

Det Folk er væbnet mest paa Jord,
som stærkest paa sin Frihed tror.
For Nederlag
det har et Flag,
som sjunger midt i Folkets Sorg:
„Vor Gud han er saa fast en Borg“.

Og Korset i vort frie Flag
er Spiret paa det norske Tag.
Mens Vejret tog
og Lynet slog
saa Folket, at et Tegns det var,
som Frelse for dets Frihed bar.

Det Kors er gammelt her i Nord,
var engang Hammeren for Thor.
Nu Folkets Kraft
ta'r om dens Skaf
og slaar i Fredens Jdræt Slag,
lig Gudens gamle Jstun-Lag.

Det korjer Kirke, Lov og Flag
og vier ind vor frie Dag;
hvorhen vi foer
i Syd og Nord,
det stod i Folkets Hjertegrund
som hist i Flagets røde Bund.

Sa frie Hjerter har Dig farv't
Du sagre Flag, som vi har arv't.
Belsign idag
vor Folkeslag,
og blom fra Mast, fra Raa og Stang
Du Norges fronte Frihedsfang!

Jonas Lie.

Fra Wisconsin.*)

af Eb.

En Nordmand, vi vil kalde N., havde bosat sig i Wisconsin. Paa samme Tid drev en Mand, der kaldte sig Doktor Smith paa alle Slags Uvæsen blandt de norske Setlere. Han optraadte snart som Læge, snart som Præst og snart som Sagfører. Af Navnet vil man skjønne, hvad Slags Fyr han var; thi neppe er Noget kommen til fremmede Lande, og han kalder sig Smith for sine Dyders Skyld. N. havde ved enkelte Anledninger generet ham, naar hans Uvæsen blandt de

Norske blev for galt, og Smith pønsede derfor paa at hævne sig. Lejligheden tilbød sig snart, og han fandt et bekvemt Redskab i en vis Kari Knudsen, med hvem han sagdes at staa paa en fortrolig Fod.

Denne Dame var gift med en vis Lars Knudsen, af hvem N. havde kjøbt et Stykke Land. Lars havde underkrevet Skjødets; men i dette høflige Land fordres ogsaa Damernes Underskrift forat bringe et saadant Dokument i lovlig Orden, og Lars lovede derfor senere at sende sin Kone til N.s Hus.

Madame Kari kom ogsaa efter Aftalen; men hun var tydeligt i slet Humør og øjensynligt opsat paa at gjøre Spektakler. Hun slængte sig uden videre ned i N.s Værelse, slog Hælene mod Bænken og sagde: at han Lars havde gjort hende saa mange Pæ, at hun nok kunde have Lyst til at gjøre ham et igjen ved ikke at underkribe „Dyden“, the deed“. Ikke reparerede han Taget, hun havde været vaad paa sin Ryg, lige siden hun kom til Amerika, og hun blev aldrig tør igen. Ikke satte han op „Benje“ eller „Pan“, saa Kjorene gik ind og stangede Middagsmaden for „dianer“, og Grisene gik og snusede paa lille Ola Lucifer og Jaspine. Musene havde spist Wormene af hendes Kjøle, og Spurvene haffet hendes bedste Trøje istykker. Det var en Skam og Skjændsel, hvad hun og Børnene, de uheldige Lam, maatte lide i det fremmede Land, medens han Lars svævede rundt og rundt paa Prairien, saa ikke Vorherre selv vidste, hvor han var, og gik ud og ind og dustede i de galante Huse hos de væne Panky-gal — to be save. Hr. N. standfede her hendes Ordstrøm med et Par kraftige Ord, og nu vendte Breden sig mod ham, hvilket nok egentligt fra først af havde været Meningen. Hun fortalte ham, at hun vidste godt at han havde gjort: „lite Godt“, siden han kom til Amerika, da nok ikke mange af bedre Folk kom derover for deres Dyders Skyld, derfor ektime-rede hun lidet hans Reverenser eller Tegnsublag-gelser eller Bederstyggheder. Nu syntes N., hun kunde være saa omtrent færdig, og bad hende derfor pakke sig eller tage, hvad der paafulgte. „Eg gaa, Not a bit of it! Dov Deg te aa ta paa meg! Eg æ a lady, not a nigger not a nobody, som Eg var i Norri. Tvi voi gamle Norri, saa di steller me Kvindfolk der. Ta paa meg, om Du tør, sejer Eg! Eg æ a lady. Eg sha nok mantere Deg! Tvi paa Deg og paa gamle Norri med!“ — og dermed tumlede hun ud greben i Armen og eftertrykkeligt hjulpen afsted af N., hvis Taalmodighed, som rimeligt kunde være, nu var ganske udtømt. I Gaarden løb hun lige hen til en Gut, som stod og huggede Ved, viste ham sin blodtede Arm med rafende Gebærder og for derpaa i Gallop op over Prairibakkerne til sit eget Hus, hvor hun gjentagne Gange skal have flaaet sig over Armen med en stor Sag. Hidlokket af det forfærdelige Opstyr, hun holdt, samlede Folk sig lidt efter lidt i og om Huset, blandt disse ogsaa Hr. Smith og to andre norske Læger, hvilket skjønne Kløverblad den Gang rejste om og drev mange Slags Præfiks blandt de norske Setlere paa Prairien. Fornemmelig under Hr. Smiths Paavirkning blev det i denne værdige Forsamling besluttet, at Hr. N. skulde anlages for Retten i Maddison for „assault and battery“. At man med nogenformhelst Udflugt til Fremgang kunde bygge en Anklage paa saa løs og urimelig en Grundvold, kan i vort ærlige Land synes besynderligt; men i Amerika er det ganske let at faa en Mand anklaget og dømt for hvad det skal være; thi idet de Forenede Stater optræde som Anklager, kan den Klagede vidne og sværge i sin egen Sag, og dermed er Delinkventen fældet, medmindre han kan opstille to Modvidner, der overbevise den Klagede om falsk Ed. Dette er vel i Regelen temmelig vanskeligt, og vi skulle i det Følgende se, at Hr. Smith, stolende paa de amerikanske Forhold, ikke saa ganske havde gjort Regning uden Vært.

Næste Dag holdt en Slæde udenfor N.s Dør. To Mænd steg ud, bankede paa med hele Næven og slentrede ind. Den ene af dem var drukken, den anden nogenlunde ædru. Den Drukne stak Pegefingeren ind i N.s Ryg og sagde: There is the man. Den Anden tog et Papir frem, forklarede, at han var Sherif og i de Forenede Staters Navn havde at tage the N.s body forth with

to Maddison, som anklaget for Overfald paa fægsløs Mand.

N. havde altsaa snarest muligt at gjøre sig færdig og sætte sig i den for ham bestemte Slæde, der saa saa skrøbelig og brøstfældig ud, som om den var hentet fra den gamle Verden specielt forat ærgre ham. Hesten var af samme Slags. Alting gammelt og udbrugt, kun Stillingen splinterny, — med en Konstabel foran sig at rejse som Arrestant, anklaget for Overfald og Slagsmaal! Det var en Lej Rjoretur, Humøret stod paa Frysepunktet! Thermometret viste paa 12 Graders Kulde, og det snoede bitterligt paa den aabne Prairie, hvor Sneen laa i dybe Faner; men som om dette ogsaa var indrettet til hans Plage, kuns der, hvor man ikke kunde kjøre.

Men Prairierne er altid kjedelige! Kjedelige er de at rejse paa ved deres store Ensformighed, der gjør En hovedsvimmel, saa man tror at staa stille, medens Græsset, Buskene og hele Sletten kjører. Kjedelige er de at gaa paa, fordi de i alle Fald ikke den Gang havde Vej, og frem kom man aldrig, fordi man viklede sine Fødder ind i det lange Græs. Men dejlige kan de ogsaa være, det maa jeg dog indrømme, naar dette bliver antændt, og Jldkolonner og Røgspjeler bragende og fusende i Rækker og Geled løber op ad Forhøjninger og Bakker. Bakke er de ogsaa, naar Somren har dækket dem med sit Blomstertæppe, skjøndt dette vistnok gjælder mindre for Wisconsin end for Sydens Prairie; thi hine er tarveligt prydede med Blomster og Græsset ofte kort og afvedet af Solen. Kun nede mellem de fugtige Jordhøjninger pranger Farverne i rig og frodig Pragt, og Græsset er friskt, fyldigt, ofte stærkt vellugtende og krydret. I disse smaa Dalfjører finder man ogsaa de ofte omtalte Lunde, der danner velkomne Støttestykker for Njet, som trættes af Engsletternes store Ensformighed og forgjæves spejder efter de hjemlige, blinkende Fjorde og de velsignede blaa Bjerger i Baggrunden, der medtager vor Længsel og vor Tanke. Thi her er ingen anden Verling i Landskabet end de sig stedske gjentagne Linjer af Prairibakkerne, der i bløde Linjer aftegner sig mod Horisonten og i Afstand ser temmelig høje ud, men ligesom høfligt udjevner sig, naar man nærmer sig dem.

Sin første Skjønhed laaner dog Prairien fra Solen, Belysningen, og hvilken Gjenstand gjør ikke dette, fra den unge Bige, der prydet med Roser og Berler spinger sig i Balsalen under Lampernes magiske Skær, til det kolde høde Fjeld, der staar med Morgenguld og Farveglød paa sin snedækte Top. Lad mig ikke tage Exempler fra den abstrakte Verden, hvor ogsaa Belysningen, Rygterne, Dmødmet spiller den samme Rolle som i den materielle, men hold mig til Prairien, der er dejlig med dens vide Horizont, naar Skyerne om Middagen jager gennem den lette, klare Luft og kaster deres slagrende Slør over Sletterne, eller naar den pludselig indtrædende Aftendæmring tegner skarpe Konturer og lange forte Skygger over Grønsværet, eller naar et Uvejr trækker op med en for disse Strøg ejendommeligt Heflighed og Hurtighed, hvorom vi i den gamle Verden ikke formaar at danne os noget Begreb. Som trukne i en Snor samler sig med Et tunge, forte Skyer over den hele, vide Horizont. Lyn følger paa Lyn, gennemkrydser Skyerne i alle Retninger og glimter som tusinde dragne Bajonetter i Luften. Det suser og bruser, som om alle Jordens Elve vare slupne løs. Stormen rusker i Træernes Toppe, knækker deres Grene, river mange af dem op med Rod og hvirvler dem i frygtelig Dans hen over Markerne. Tordenen ruller og drøner Skrald i Skrald fra alle Verdens fire Hjørner og samler sig i en eneste Dommendagsbasun over dit Hoved. Dine Sandser bedøves; de er for svage til at fatte det mægtige Oprør i Naturen. Regnen styrter strømmevis ned fra Himlens aabne Sluser, og Egnen er i et Øjeblik forvandlet til en Sø. Men pludselig trækker den samme mægtige Haand i Snoren. Forhøret ruller bort fra Himlen, og klarere end nogensinde straalere den ihærdige, utrættelige amerikanske Sol, som om den blot havde taget sig lidt Hvile bag sine Gardiner for atter at kunne lyse og stege med fordoblet Kraft! Vandene fordeler sig igjen, og Græsset blinker grønt og friskt efter Syndfloden.

Og nu Farvel Prairie — nok om Dig denne Gang. Jeg vil overlade til Enhver at tænke sig

*) Dette Stykke har været trykt i „Ill. Nyhedsblad“, men bliver efter Ønske aftrykt her, da det vist ikke havde nogen udbredt Læstetreds og slet ikke den, for hvem det vistnok nærmest er bestemt. Skildringen synes naturtro og giver et mærkeligt Indblik i derværende Forhold. B. B.

Dig under andre Forhold, som f. Ex. naar den forte, stenfri Muldjord blir forvandlet til trindt, langt Hvedeforn, Majs, Meloner og Bamplen m. m., hvilken Herlighed de da er for den nødtørftige, klipperante Emigrant! (Fortf.)

De sidste Begivenheder.

Det saakaldte Toldparlament har nu begyndt sine Forhandlinger, og Kongen af Prøjsen har holdt sin med spændt Forventning imøbesete Nabningstale. Denne omtales i flere franske Blade paa en Maade, der røber den største Mistillid. Imidlertid maa det indrømmes, at den bærer tydelige Spor af, at Afsvarerne fra fransk Side ikke have været uden Virkning. Den fører nemlig et i Formen meget tamt Sprog og holder sig mest til uftylbige Materier, saasom Tobakstold og Handels- og Søfartsstraktater, saa at det kun er ved hvad den undlader at omtale, skjønnet der hertil ingenlunde jævnedes Oplysning: Pragerfreden og de Grændser, som ved denne og andre Traktater drages for Toldparlamentets Omraade, at den kan siges at røbe, hvad den prøjsiske Regjering fører i sit Stjeb. I Korrespondenter fra Paris til tyske Blade fortælles ogsaa, at det saakaldte Chauvinistiske eller krigeriske Parti i Frankrig er blevet meget alvorligt over den „værdige, forretningsmæssige Tone, hvori Kong Vilhelms Nabningstale er holdt.“ Man havde gjort sikker Regning paa en eller anden uklog eller udfordrende Ytring, der kunde have afgivet et bekvemt Paaskud til krigeriske Ophidselser; men man er blevet skuffet. Man er netop bleven færdig med sine Røstninger; man har faaet Frankrigs hele Styrke paa Benene; den er ordnet og opstillet, og Felttogsplanen er lagt; men nu ser det ud til, at hele denne Tilstelning vil blive forgyvet, fordi den prøjsiske Regjering saa gjenlydlig undgaar Alt, hvad der kan opfattes som en Krenkelse af den franske Nationalfølelse eller skrues op til et Krigspaaftud.

At de af Kæiser Napoleons Statsmænd, der ønskede Krig med Prøjsen, skulde befinde sig i den her beskrevne Forlegenhed, er dog ikke meget sandsynligt. Man behøver kun at mindes Alt, hvad Prøjsen har foretaget sig sit imod Traktater, der er istandkomne under Frankrigs Medvirning, og den Maade, hvorpaa dette er skeet, for at skjønne, at, saafremt Frankrig ikke jaanedes mere end et antageligt Krigspaaftud, kunde Krigen begynde hvad Dag det skulde være. Den franske Regjering vilde vistnok, naar den stillede en ligefrem Foredrag til Prøjsen angaaende Nordflæsvis eller angaaende det sydtyske Forbund, faa et Svar, som ingen Frankmand vilde betænke sig paa at erklære for god og gyldig Grund til at bryde overtroet.

Det prøjsiske Parti inden Toldparlamentet har iøvrigt, som man kunde vide, ikke vist den samme forsigtige Afholdenhed, som dets Leder, men har gjenlydende givet sig ifærd med at agitere for, at Toldparlamentets Omraade skulde udvides, og at det skulde omgjøres til en Krigsmarine mod hvad der er leynet de sydtyske Stater af politisk Selvstændighed. Disse Bestræbelser stode imidlertid paa en halvblodig og bestemt Modstand hos den langt overvejende Flerhed af Parlamentets sydtyske Medlemmer. Det prøjsiske Parti havde fruet med, at de württembergiske Valg, hvilke, som bekendt, faldt ud i en mod Enhedsstrævet meget fiendtlig Mand, skulde kasseres. Heraf blev der Intet; men i et Møde den 1 Maj vedtoges en Resolution af det Indhold, at den württembergiske Regjering skulde opfordres til at forandre Valgloven i Overensstemmelse med Toldtraktatens Mand, det nordtyske Forbunds Forfatning og Pragis i de fleste Forbundsstater. Denne Resolution vedtoges med 162 Stemmer mod 105; blandt de sidste var de fleste sydtyske Deputerede, og en af dem, den württembergiske Minister Vambübler, optraadte under Forhandlingerne med megen Dærthed mod de prøjsiske Heltatsplaner. „Da jeg igaaftes kom til Berlin,“ sagde han, „brømte jeg vel om Bomuldsgegnen og Tobakskat; men jeg var langt fra at ahne, at jeg skulde blive ført midt op i Politikens Omraade. Jeg har ganste vist underkrevet Toldtraktaten; men jeg har ogsaa kun underkrevet en Toldtraktat.“ Han udtalte sig derpaa i de stærkeste Udtryk mod det saakaldte tyske Parti, der finder, at det ikke længere stemmer med Tiden at holde afsluttede Traktater, og hvis Tilhængere i Württemberg havde overført sit eget skjønne Land med Haan og Spot saalænge, indtil Folket omsider rejste sig i Uvilje derimod. Han fik Svar af en af de prøjsiske Partis Fjere, som bemærkede, at det kunde være godt nok med den Tobak; men at Toldparlamentet ikke var blevet til for slige Smaatings Skuld, at man ganste vist ikke paa engang og voldsomt skulde udvide Toldparlamentets Omraade; men at det dog heller ikke var Meningen, at man skulde indskrænke sig til at behandle slige ubetydelige Spørgsmaal som Toldsatser og Handelsstraktater osv.

I et senere Møde blev der indbragt et Udkast til en Adresse, der var tiltraadt af sytten af det prøjsiske eller saakaldte nationalliberale Parti, og hvori det med rene Ord udtaltes, at Toldparlamentet skulde bane Vejen for Sydtysklands Indlemmelse i det nordtyske Forbund. Selskabelig havde denne Adresse imod sig Flerheden af de sydtyske Deputerede, og med dem forenede sig af Nordtyskerne de Demokratifjendene og det saakaldte yderste Højre. Men da hverken disse eller de Nationalliberale raader over Majoriteten i Parlamentet; men Afgjørelsen beror paa, hvad det saakaldte frikonservative Parti eller Regjeringens ubetingede Tilhængere bestemmer sig for, var Adressens Skjebne afhængig af, om Bismarck fandt deslige udfordrende Udtalelser tidsmæssige. Det maa han ikke have fundet; thi i Mødet den 7de Maj blev Adressen forkastet med 186 Stemmer mod 150.

Kristiania.

Den 16 Maj 1868.

Syttende Maj har ingensteds i Norge været en saadan Folkefest som i det livlige Bergen, hvor Ungdommen den Dag er paa Benene fra Kl. 4, og hvor senere paa Dagen saavidt muligt alle Mænd af alle Samfundsklasser under sine Faner og de forskellige Gutterkoler under sine er med i det store Tog gennem Byen. Om Dagen er ofte Festsforstilling i Theatret, givet af de forskellige Sangkor, om Kvelden er i de mange Klubber, Dans og Lyfthed blandt Almuen og Fyrvarterier rundt om med Blus fra Fjeldene. Kanonade, som brøner godt fra Fjeld til Fjeld, vækker Byen om Morgenen, Kanonade slutter Festen om Kvelden. Men idag er Bergens 17de Majfest ubemærket fremfor nogen foregaaende; thi idag rejstes paa Bergens Torv en kolossal Statue af Stiftamtmand Christie, Bergens Repræsentant og Forsamlings Præsident paa Eidsvold 1814¹⁾. Bergen har til for ikke mange Aar siden været Landets eneste større By med et ordnet, stærkt Samfundsliv. Derfra har Landet faaet store Mænd og mægtig Hjælp, og det var saaledes heller intet Tilfælde, at Repræsentanten derfra blev Grundlovsforsamlings Præsident; Landets Uafhængighed har aldrig bevæget nogen norsk By saa stærkt som Bergen. Ej heller er det mere end venteligt, at i Bergen rejstes den første Statue i Norge; thi til Norges Poesi og Kunst har Bergen omtrent bidraget mere alene end alt andet Land tilsammen. Derfra udgik Holberg, Maleren Dahl, Digteren Welhaven og Ole Bull; der rejstes det første norske Theater, derfra er saagodt som alle Landets Skuespillere og flere af dets Malere og Musikere.

Men den første Statue, som Landet skjød sammen til, skulde ikke alene staa i Bergen; men den maatte være til Ære for ham, som var Præsident den Dag, da Landet fik sin Frihedslov. Thi i dens Linjer ligger „ligesom Frøet i Agerfurene“ Spirerne til Alt, som senere er skudt.

Denne Statue bærer i sin Tilblivelshistorie et Billede paa, hvor haardt, forsigtigt, men utrætteligt det Arbejde har været, som har bygget Landet i disse halvhundredte Aar. Vi skal meddele den, fordi den har en Forjættelse i sig, og fordi det altid er styrkende at dvæle ved den overvundne, lille Begyndelse.

For hele sytten Aar siden talte Rektor Holmboe, som da var Storkingsmand fra Bergen, til Billedhugger Borch, der for første Gang var i Kristiania og udfillede sine Skitser og Arbejder, om en Statue af Christie. Rektoren troede ikke, man havde Raad til mere end en Statue i naturlig Størrelse og i det billigste Materiale; thi Goff tegnede sig for saa altfor ubetydeligt, saasom man syntes, det var helt ud til Unytte; Manden hævdedes i selve Grundlovsværket, sagde man, hvad skulde man med mere? Et Overflag, beregnet paa at støbe Figuren i Zink, syntes altfor voldsomt; men hverken Komiteen eller Kunstneren opgav derfor Ideen, og da Borch nogle Aar senere skulde til Rom, bad man ham sætte sig ind i, hvorledes man kunde faa en saadan Statue allerbilligst. Hans Forslag blev at vælge Navelin-Marmor fra Carrara²⁾; det er saa haardt, at det klinger som Metal, det er blaaagraat, men hvidt mod Luften, og Bergens milde Klimat vilde vistnok ikke gjøre det Støbe. Alligevel blev det for dyrt, og Ideen hvilede atter i nogle Aar. I denne Tid havde imidlertid nogle fortalt Bergenserne om en Statue af Blücher-Altona i Altona, som var saa uhørt billig, skjønnet den var af Bronze. Men Borch oplyste dem om, at Figuren var af Skriftmetal, overmurt af Broncesarve, og at denne nu randt Manden nedover Ansigtet. Nej, dette vilde man altfaa heller ikke have. Saa tænkte Borch paa at hugge Statuen kolossal og ud af Granit, — Noget han ved Øverne foran Storkingsbygningen senere har bevist kan

gjøres. Under alt dette nærmede man sig imidlertid 1864, Femtiaaret efter Grundlovens Vedtagelse, og Tanken paa den Fests, som da skulde holdes den 17de Maj, vendte Sindene, saa man forstod af sig selv, hvad en Statue af Eidsvoldsmændenes Præsident vilde sige: man trængte synlige Tegne paa sin Taknemlighed. Saa tog man Mod til sig og bestilte en 10 Fods Figur i virkelig Bronze paa en Granitblokk af 10 Fod — sikker paa, at Pengene dertil vilde strømme ind. Dette var for fire Aar siden.

Men nu begyndte en anden Række Vanfeligheder. Der var i Kristiania intet Sted, hvor Figuren kunde mødelleres, højt oppe, som den skulde staa, i fuldt Lys, og i varmt Værelse. Da han forgyvet havde søgt om et saadant i Kjøbenhavn, hvor de eneste, som der kunde være Tale om, var optaget, besluttede Borch sig til at løfte og uddvide sit gamle Bedstful og bygge Figuren der i Lybet af Sommeren; det kom da an paa at blive færdig, før Kulden kom; thi ellers vilde Leret fryse istykker. I Mars Maaned, endnu medens Tælen var i Jorden, maatte han begynde med at rejse Jernstillaadstet. Da han trængte en Mængde Ler, prøvede han at bruge det norske, i alle Fald til Underlag, og havde allerede faaet 12 Skippund op, — da Figuren, en vakker Morgen han kom i Bedstfullet, stod paafækte, isærd med at falde. Tælen havde slaaet op, Jorden var sunket, men blot paa den ene Side. Han maatte først binde Figuren om Halsen med Louge, fæstede i Sturets fire Vægge, og dernæst „klobse“ den op, d. v. s. sagtelig hæve den et Par Alen, saa han kunde komme under den og grave sig opunder Tælen og der lægge 4 Granitsten og deroverpaa Murværk, til han atter kom i Højde med Jordgulvet. Da saa det egentlige Arbejde skulde begynde, viste det norske Ler sig ubrugeligt, i alle Fald ved de første Forsøg, og han havde ikke Tid til at gjøre mange, skulde han blive færdig, før Kulden kom. Han fik da Ler fra Danmark og stod nu hver Dag hele Sommeren fra Kloften 4 a 5 om Morgenen til 9 a 10 om Aftenen og blev færdig i Slutten af September. Han maatte selv støbe den i Gips; det skete i Oktober og langt ind i November ude paa Gaarden, i stadig Fare for Regnvejr eller Kulde, som i et Nu, begge Dele, vilde have tilintetgjort hele hans Arbejde. Men det Forunderlige indtraf, at paa tyve Aar har Norge ikke haft saa lang og skjøn Efterhøst, der kom hverken Regn eller Kulde. Støbningen blev fuldført, — og saa ind igjen forat stille Gipsstykkerne sammen. Da de to, tre første Stykker var lagt, og det tredje, det midterste og sværeste (paa halvandet Skippund) var hejst halvtræde Alen op ved en firskaarer Tale, sprang Stroppen, hvori Talsen fæstede. Den Krog, hvorpaa den var hængt, havde haft en skarp Kant, som idelig havde gnaget; men se, den ventede med at springe, til Stykket var lige over og lige nede ved Underdelen, det lagde sig paa den uden at gaa istykker. Et Sekund i Forvejen havde det faldt i tusinde Klumper paa Gulvet — men først udover Billedhuggeren selv, som stod lige under det, og havde visst endt hans Arbejde for alle Tider.

Figuren stod Vinteren over i Kristiania, saasom Støberiet var optaget; næste Foraar afgik den til Kjøbenhavn, hvor den blev udmærket støbt hos Hr. Holm, — og idag staar den paa Bergens Torv, ombruset af Tusinders Hurra.

Dette er Statuens Historie.

Den Mandts Historie, som den gjenkalder i vort Minde, er en jevn Hædersmands; men den er knyttet til de to vigtigste Punkter i Norges nyere Historie, Grundloven og Konventionen til Mos. Bekjendt fra sidste Sted er Christies Svar til Karl Johan, da denne mente, at Norge umulig kunde fortsætte Krigen; det havde ingen Hærførere: — „Jo Deres Kongl. Højhed, vi har to; det er Fædrelandskærligheden og Fortvivlelsen.“ Han sagde det, som han sagde Alt, med et klogt Smil og stille; men den, der hørte ham, stod som i smukt Vejr med langt Syn foran sig.

Saaledes er Christie nu ogsaa af Kunstneren taget i al sin klare Jevnhed; han lægger de tre Fingre til Ed paa Grundloven; ikke manende i et løst Øjeblik, — men roligt og for Evigheden. Han tager Slægtfølgerne i Ed.

Af skandinaviske Blades Indhold i sidste Uge. I den svenske Rigsdags første Kammer har der været en Forhandling om Embedsmændenes Afspøning. Et Forslag om en almindelig Nedfattelse af denne blev der intet Henyn taget til; derimod besluttede man en Henvendelse til Regjeringen om at undersøge, hvorvidt visse Embedsmænds, f. Ex. Underdommerens Afspøning kunde bringes paa en fastere Fod og navnlig Sportelindtægterne ophæves.

Et Lovforslag sigtende til at sætte en Grændse for Skovenes Udnyttelse er strandet paa den gamle Anfølelse, at man ikke tør paa denne Maade gribe ind i den private Ejendomsret. — Det er bejendt, at Sverige i lang Tid havde Ord for at være et temmelig ufrit Land i Kirkelig

¹⁾ Statuen stod aftegnet i vort Blad forrige 17de Maj.

²⁾ Der er nemlig flere Sorter Marmor i Carrara.

og religiøs Henseende. Som det synes, viser det nu en desto større Iver for at komme efter, og saa godt som hver Uge bringer en ny Ytring deraf. Saaledes ophæver man nu Forbudet mod fælles Andagtsøvelser paa samme Tid, som almindelig Gudstjeneste holdes, og tillader Børn at blive konfirmerede af en anden Præst end deres Sognepræst; „Aftonbladet“ viser Folketolens Trang saavel til en Læsebog i Modersmaalet som til en Lærebog i Religion og omtaler i den Anledning vor Lærebog for Folketolen med stor Berømmelse.

— For at tilvejebringe Enighed mellem Folkethinget og Landstinget i Valgmenighedsloven er der som sædvanlig nedsat et Udvalg af begge Thing. Dette tilraader Lovens Vedtagelse i den Form, som den har faaet i Landstinget. I sidste Møde i Folkethinget er Lovens vedtaget saaledes som den i Landstinget er bleven bifaldt. En anden Lov, som Thingene heller ikke var enig om, var, som man vil erindre, Værnepligtsloven, forsaavidt Landstinget forlangte, at Gejstlige skulde være fritagne for Værnepligten. „Fædrelandet“ beklager Folkethingets Stridighed i dette Punkt og tror, den er fremkaldt ved et Slags Uvilje mod de Gejstlige, fordi de tilbørlig have arbejdet imod Valgmenighedsloven. Sagen kan ingen Betydning have for Armeen, da de Gejstlige i Regelen ikke ansættes før efter den værnepligtige Alder, og det vilde være noget Nyt og Uørt baade i Danmark og andre Lande, om Gejstlige skulde være forpligtede at tjene som Soldater. Bladet finder, at siden Valgmenighedsloven nu lader til at faa en god Udgang, saa burde ogsaa dette Spørgsmaal afgjøres i en fejlsig Retning.

— Stavangers Blade er meget tilfredse med Rector Steens Valg. Af Stemmelisten sees, at ingen af Valgmændene fra Haugeund fremte paa Byfoged Christensen. Efter Valgmandsvalget gav Doktor Lassen den Erklæring, at han grundlovsmaessig vilde undslaa sig for Storthingskaldet, om han blev valgt.

„Dølen“ finder, at Udsalget af Valget for Akershus Amt vidner om politisk Takt; Bladet mener, at Professor Daas politiske Ansuelser er Anstødsstenen. Daa blev nemlig kun første Suppleant. „Aftenbladet“ derimod er ikke tilfreds med Valget, uagtet det nylig gjorde gjældende, at det „passer sig for Bønder“ at tage Hensyn til politiske Ansuelser hos Storthingskandidaten. Saagodt som alle Valgmænd fra Akershus Amt var Bønder; de har maasse fulgt „Aftenbladets“ Råd. I „Aftenposten“ faaes paa, at en „patriotisk Holdning“ maasse vil hindre, at Unionsforlaget fremsættes. — Valstad havde før Valget anbefalet Sverdrup og 3 Bønder til Storthingsmænd; ved Byrådsvalget, hvor Valstad ikke var tilstede, blev Sverdrup, Daa og 2 Bønder valgte; ved det egentlige Valg derimod, hvor Valstad selv var tilstede, blev Sverdrup og 3 Bønder (men ikke Daa) valgt, eller Udsalget blev saaledes som af Valstad anbefalet.

I „Morgenbladet“ foreslaaes lutter Bønder (5 i Tallet) til Storthingsmænd fra Christians Amt.

Nyheder.

Til Storthingsmænd for Kristiania er valgte Prof. A. M. Schweigaard med 29 St., Prof. D. J. Broch med 29 St., Advokat D. Kildal med 26 St., Prof. L. H. Afshoug med 21 St. Ved særskilt Valg paa 1ste Suppleant valgtes Justitiarius Lambrechts med 17 St. De øvrige Suppleanter blev valgte med følgende Stemmatal: Højesteretsassessor Hansteen med 25 St., Generalmajor Bergeland med 21 St. og Grosserer Joh. H. Andresen med 20 St. Fra Bergen er til Storthingsmænd valgt: Bankchef Faye med 17 St., Skoleinspektør Frgens med 14 St., Konsul Michelsen med 12 St. og Rector Gelmuysen med 10 St. Til Suppleanter blev valgt: Konsul Jepsen med 15 St., Overlæge Løberg med 14 St., Konsul Christen Gran med 12 St. og Kjøbm. Herman Blaauw med 7 St. Fra Aalesund og Molde er til Repræsentant valgt Handelsborger Johannes Marlot og til Suppleant Amtmand Arveshoug. Fra Lister og Mandals Amt er til Repræsentanter valgt S. Helle med 49 St., S. Jaabæk med 41 St., A. Bergsager med 40 St. og Ordr. L. Fos med 36 St. Til Suppleanter valgtes A. Birkefeld, D. Nielsen, Simon Lie og Lensmand Holmestad.

Vakker Gave. Studenternes Forening for fri Undervisning har i disse Dage fra en „Borger i Kristiania“ modtaget 50 Spd., som Udtryk for den Interesse, hvormed den ædle Giver omfatter Foreningen. Ved dette uventede Tilskud til Foreningens ringe Midler, vil der sandsynligvis til Høsten blive Anledning til at udvide Foreningen, hvis Indtægter hidtil har bestaaet i nogle Hundrede Studenters frivillige Undervisning samt — nogle faa Spd. i Aarspenge. **Hædersgave** bestaaende af Sølvservice med Kaffe-kanne, Chokolabekande, Sufferkaal, Flødekande, 2 Dussin

Sølvspejsteer, 2 Dussin Gasler, 2 Dussin Desertsteer og 2 Dussin Thesteer, neblagte i Mahogni Kasse samt et i gothist Stil udarbejdet Valnøddestru Striverbord med Bogskab og tilhørende Kænestol, blev den 1ste Maj overrakt Brigadelæge S. Heyerdahl i Kristianssand i Anledning af 30-Aarsdagen efter hans Udværelse til Batterichirurg i Kristianssand. Gaven var tilvejebragt ved Sammenstøb, saavel fra Folk i Byen, som i de nærmeste Landdistrikter, for at bevidne ham almindelig Erkjendtlighed for hans Virksomhed og Hjælpsomhed. Ved Gavens Overraktelse talte Stiftamtmand Vogt og om Aftenen bragte Brigademusikken samt Kristianssands Mandsangforening og Handelsstandens Sangforening Doktoren sin Hilsen i Musik og Sang.

Telegrafdirektøren foreslaar til kommende Storthing den aarlige Bevilling til Telegrafvæsenet sat til 198,172 Spd. 20 ø, hvoraf 81,172 Spd. 20 ø til nye Anlæg. Indtægterne af de i Drift værende og de nye foreslaaede Linjer antages omtr. at ville blive 120,000 Spd. Antallet af Telegrammer i 1867 udgjorde omtr. 310,000 Stk., medens det i 1858 var 90,000. De foreslaaede nye Anlæg er Fuldsførelse af Linjen fra Offerø (Kjøpen) til Tromsø og en Linje af 120,000 Spd.s kostende fra Maalsnæs over Skibotten, Bøskop, Karasjøf til Ristrand, hvorfra en Traad drages til Hammerfest og en anden til Vadø og Vardø; videre en underøstet Ledning mellem Akrehavn og Ulfre i Stavanger Amt, et meget vigtigt Punkt for Vaarsildsøfisket; en ny Traad mellem Stadesnæs og Lervig, en ny Linje mellem Veffen og Ulfens i Nordland, mellem Risen og Tanøen og endelig nogle mindre.

Arne Baggerud har erklæret ikke at ville modtage Gjensalg til forestaaende Storthing.

Om Finnmarksstiftet er gode Tidender fra den 10de d. M., idet Amtmanden pr. Telegram melder, at Barangerfjorden er fuld af Lobde og Fisk under Døsig fra N. O. samt rigt Fiske ved den russiske Kyst. Vardøstiftet var i jævnt Tilgængende, og den 8de fikedes flere Baade fulde. Fiksen var der endnu ude paa 100 Favne, medens Lobden stod under Land.

Ved Døden er afgaaet en af Kristianias mest agtede og formuende Borgere, Thor Olsen, i 82de Aars Alderen. De fleste kommunale Tillidshever har været ham betroet, og ved sin Retfærdighed og Velgjørenhed gjorde han sig almindelig afholdt. Han har bygget Vaterlands Høyl og til samme testamenteret 10,000 Spd. Til Forbedring af Almuehølesvæsenet paa sit Fødested, Næs Hovedfogd, har han stænket 2,000 Spd. — Storthingsmand Tosten Pedersen Trøsten døde efter længere Tids Sygelighed den 3die d. M. Han var Repræsentant for Hedemarkens Amt paa Storthingene 1859—60, 1862—63, 1865—66 samt paa det 6te overordentlige Storthing. Trøsten var — efter Hedemarkens Amtst. — en for sin Stand ualmindelig oplyst Mand, der under sin Storthingsvirksomhed erhvervede sig Krav paa almindelig Opmærksomhed.

Indbydelse til at anstafte en Fane for Fredrikshalds frivillige Styktere er udstedt af en Del af Byens Fruer.

Videnstavernes Selskab i Trondhjem fejrede den 3die Maj sin 1ste hundredeaarige Føst. Paa den aarlige Generalforsamling nogle faa Dage iforvejen uddelte Selskabet følgende Pengestipendier: 100 Spd. til Forstmeister Norman, som fortsat Bidrag til botaniske Undersøgelser i Finnmarken; 80 Spd. til Adj. Petersen til geologiske Undersøgelser i Finnmarken; 150 Spd. til Prof. Monrad, som Bidrag til Udgivelse af en af ham forfattet Væstet; 50 Spd. til Prof. Bugge, som fortsat Bidrag til Undersøgelse af Munemindesmærker; 50 Spd. til Adj. Nygaard til fortsatte Undersøgelser af Eddasprogets Syntax; 20 Spd. til Provstjerne Holmbo og Roff til Udgivelse af fortsat Beretning om Ulykker paa Havet i de nordlige Egne.

Sv. Føyn fra Lønsberg, der i flere Aar med megen Iherdigheid har arbejdet paa at finde passende Fangstredskaber til en lønnende Hvalfangst langs Finnmarkens Kyster og har gjort flere Opførelser for sine Planer i saa Henseende, har blandt andet dertil anskaffet et Dampskib med Styts m. m. — synes nu at skulle blive lønnet for sin Umage, da han i denne Vaar har faaet fat paa 6 Hvale. **Fra Lønsberg** meddeles, at Sølfangerne iaar har gjort almindelig god Fangst.

I Laurvig er Vykatten udlignet med 9,406 Spd. 36 ø, Fattighedsatten med 4,900 Spd. 36 ø. Den første Statteyder er M. Trefsen — hans Formue er anslaaet til 550,000 Spd. og Indtægten til 40,000 Spd. — idet han er ilignet en Stat af 3,434 Spd. 106 ø.

Et Mord er begaaet i Kristianssand af en Trondhjemmer, Ole Olsen Rustad, idet han inde i en Skjenkestue, hvor han af Skomager Ole Olsen Sandnæs fra Vos blev foreholdt at skulle være rolig, trak sin Kniv og stak til denne lige i Brystet, saa han hurtigt sank sammen og efter nogle Minutter udaandede. Morderen har udsaaet 9 Aars Strafarbejde i Trondhjem for Tyveri.

Sundhedskommissionen i Voldens Herred har foreslaaet, at et passende Bølp aarligen skal udddeles til de Beboere, der ved nøjagtigt Eftersyn har udmærket sig ved Renlighed og Orden — d. v. s. godt Husstiel — i sine Boliger, at Beboerne faar Vejledning om den Retning, hvori deres Bestræbelser skal gaa og blir opfordret til at melde sig til Konfurance. Forsaavidt Præmierne ikke indkommer ved privat Tegning, skal af Kommuneekassen blive bevilget et passende Bølp.

I Polen skal efter en kejserlig Forordning af 22de Febr. d. A. det russiske Sprog fra Aaret 1868 blive brugt som Undervisningsprog i alle højere Skoler, hvor det polske Sprog før har været almindelig anvendt. Da de polske eller tydske Læringer aldeles ikke fortaar russisk, saa vil Undervisningen for dem blive aldeles frugtesløs.

Fra Italien berettes om Utifredshed med den bestaaende Tingenes Orden, navnlig Klages der over de vorrende Stattebyrder. Regjeringen tror at være kommen paa Spor efter en storartet Sammensværgelse, der om kort Tid skal udrydde. I Bologna har der været Uroligheder, hvori Masjerne drog frem med Raabet: „Med med Regjeringen!“ „Leve Republiken!“ „Leve Garibaldi!“ Militæret kom Politiet til Hjælp, og 60 Personer blev arresterede. Egentlige Uroligheder med Arbejdsindstillinger frygtes fra flere af de større Stæder.

Den tyrkiske Sultan har ved Statsraadets Aabning den 11te Maj holdt en Tale, hvori han kraftigen udtalte sig for Nødvendigheden af at bryde med det Gamle og at slutte sig til den europæiske Civilisation.

Udnævnt: Generalmajor J. G. B. Gram til Chef for 1ste Akershusiske Infanteribrigade; Oberstløjtn. J. F. D. Bergeland til Oberst og Chef for den Kristianssandske Infanteribrigade; Oberstløjtn. E. Hoff til Oberst og Chef for den Trondhjemme Infanteribrigade; Kontorist Oluf Næs til Lensmand i Storevedalens Thinglag; Oberstløjtn. G. B. Falser og Kapt. B. H. M. Stang til Rabinets-Kammerherrer; Pastor L. Afshoug til residende Kapellan i Sandsvær; Pastor E. G. Winsnæs til residende Kapellan i Fjorde; Kapt. M. Gran forsat til Chef for 3die Batteri i Artilleribrigaden; Kapt. S. S. Alingsberg til Chef for 4de Batteri under 2den Bataljon; Kapt. H. J. R. Grønner til Chef for 6te Batteri under 3die Bataljon; Stabskapt. J. Herberg til Chef for 7de Batteri under 4de Bataljon; Stabskapt. A. W. Heiberg til Stabskapt. ved 5te Batteri under 3die Bataljon; Premierløjtn. L. Hellesten til Stabskapt. ved 9de Batteri; Premierløjtn. D. H. J. Krag til Premierløjtn. i Brigaden; Handelende Chr. H. Blom anerkjendt som Danst Vicekonsul i Skien.

Almuehøleslærerpost

er ledig i Hurum fra anstundende Mai Maanedes Udgang. Distriktet indbefatter 2 Kredse med fast og leiet Lokale og 1 til Omgang paa affidseliggende Gaard. I det faste og nybyggede Lokale er en rigtig og temmelig knap Familieleilighed. Undervisningstiden er 40 Uger og Lønnen er 1 1/2 Spd. ugentlig; Kosthold i de to Kredse gives in natura, og i den faste Godtgjærelse med 7 ø ugentlig, (hvis Drgespil i Kirken kan præsteres, vilde nærmere Afstale træffes om Lønnen derfor). Ansøgninger med Attestier til seneste Dato tilstilles Skolekommissionen i Hurum inden Udgangen af Mai.

Lærerposten ved Jevnaters højere Almuehøle er ledig fra 1ste August dette Aar. Undervisningstiden er 44 Uger med 5 Timer daglig og Lønnen 170 Spd. aarlig. Læreren har at indfordre Skolepengene for de betalende Elever. Han søger selv for at skaffe sig Løst. Fra begge Sider er Opfølgelstiden 3 Maaneder. Skolen holdes de 2 første Aar i Jevnaters Hovedfogd, siden hveris 2 Aar i hvert af begge Sogne. Ansøgninger om denne Post stiles til Hamars Stiftsdirektion og indsendes inden 10de Juni til Jevnaters Skolekommission.

For Jevnaters Skolekommission 27de April 1868.

L. Holmboe.

I Fjstun, Anne i Efers Præstegjeld, er 2 Skolelærerposter ledige med 40 Ugers Undervisning i hver af vedkommende Skolekredse, Brækles og Muggersuds, og med aarlig Løn for hver af dem 115 Spd., hvoraf 60 Spd. er for Undervisningen, 40 Spd. er Kostholdsgodtgjærelse og 15 Spd. Logipenge. Undervisningen, som gives i leiede Lokaler, er fordelt i 1ste Kreds paa 3 Afdelinger af Kredsen og i 2den Do. paa 2 Do. af Do. De ansættendes Lærere maa finde sig i mulige Forandringer af Kredsene. Ansøgninger, stiledes til Stiftsdirektionen og bilagtes med behøvrige Attestier, maa sendes inden 6 Uger fra Dato i betalte Breve til

Efter d. 2 Mai 1868.

J. Aars,
Sognepræst.

Ledig Bestilling.

Lensmandsbestillingen i Loppen-Østfjords Thinglag bliver ledig fra 1ste Juli d. A. Bestillingens faste Indtægter udgjør omtrent 60 Spd., eller, med det for Budgettermen bevilgede Tillæg, 90 Spd. De udsatte Indtægter have efter Fradrag af Udgifterne i de 2 sidste Aar udgjort omtrent 25 Spd. aarlig. Den ansættendes Lensmand vil derhos blive bestiftet til Stovoplysningsbetjent med en aarlig Løn af 25 Spd. og Styds- og Diætgodtgjærelse paa Rejser som for Lensmænd bestemt.

Ansøgninger om denne Bestilling kunne indsendes her til 6 Uger fra idag.

Finnmarks Amtmandsmedede den 16 April 1868.

J. Holmboe.